

[Holstein.]

Presses Agitation i Nordslesvig søger denne Bevægelse at vinde saadant Indpas i vor sønderjydske Grænselandsdel, at en larvende og støjende tysksindet Aktionsminoritet paa dansk Grund en Dag kan være stærk nok til i Samforstaaelse med de tyske Nazister udenfor Grænsen at rejse Krav og øve Pres for at tvinge den danske Regering til gennem Forhandling med den tyske Regering, udenom Versailles-Traktatens allierede Magter, uden om Folkeforbundet, hvis Samtykke ifølge disse Magters Overdragelsesakt er nødvendig til hel eller delvis Adskillelse af de sønderjydske Landsdele fra Danmark, at indvilge i en Grænserevision i Nordslesvig, som den tyske Regering kan erklære sig tilfreds med. Og skulde dette Formaal kunne fremskyndes og virkningsfuldere bringes til Udførelse ved Hjælp af et Vilna-Kup ind over den danske Sydgrænse, vil man heller ikke, at dømme efter de slesvig-holstenske Naziføreres Udtalelser, naar Tiden og Forholdene skønnes gunstige hertil, vige tilbage for et saadant Skridt.

Tyske politiske Foreninger og Organisationer i Nordslesvig, som med saadant Formaal for Øje virker, agiterer og søger at hverve Medlemmer i Tilslutning til, i intimt Samarbejde med og økonomisk støttet af tilsvarende nazistiske Organisationer udenfor Danmarks Grænse, kan neppe efter den danske Stats Forfatnings Aand og Hensigten med Forbeholdet i Grundlovens § 85, betegnes som Foreninger med lovligt Øjemed. Skulde dette imidlertid være Tilfældet, er der en Lakune i den gældende danske Retsorden, og det maa da være Lovgivningsmagts Sag at bringe dette Spørgsmaal principielt og klart paa det rene.

Hvorvidt og i hvilket Omfang Statsmyndighederne saa vil tolerere saadanne politiske Organisationer, som man i og for sig er beføjet til at skride ind imod, er et dansk statsopportunistisk Spørgsmaal. Efter min Mening bør man saa vidt muligt ikke søge dem opløst, medmindre Hensynet til Statens Sikkerhed og Selvstændighed gør deres Opløsning til en absolut og bydende Nødvendighed. Ogsaa for Foreningers og Organisationers Vedkommende kan den politiske Martyrglorie meget vel komme til at skade Statsinteressen fuldt saa meget som Organisationen selv.

Hvad dernæst den enkelte Urostifter angaar, kan han, for saa vidt han er dansk Statsborger, ligesom Foreninger af danske Statsborgere kun rammes, saafremt den Uro, han stifter, er Følgen af ulovlig Virksomhed eller Handling; men det rets- og lov-

mæssiges Omraade maa naturligvis være mere begrænset for tysksindede danske Embedsmænd end for tysksindede danske private Borgere. Danske Stats tjenestemænd, som deltager i en mod Danmarks Integritet rettet Aktion, hvad enten den finder Sted offentlig udenfor deres Embedsgerning eller under Udøvelsen af denne, begaar et Misbrug af Embedsstillingen, imod hvilket den danske Statsmagt kan og bør skride ind, og som Sønderjyderne med Rette i Aabenraa-Resolutionens Punkt 4 har krævet Indskriden imod.

Derimod vil jeg mene, at hvis Urostifterne er tyske Statsborgere, som har faaet Tilladelse af den danske Stat til Ophold i Nordslesvig i et i og for sig lovligt Ærinde, som f. Eks. Lærergerning i de tyske Privatskoler, bør de ikke straffes eller udvises uden paa Grund af meget graverende Handlemaade og Optræden. Der bør ikke gives den tyske Agitation kærkomment politisk Martyrstof at stifte Uro med.

Paa den anden Side bør de tyske Privatskoler i Nordslesvig ikke have Lov til at blive en Art ekstraordinære Gesandtskaber med Eksterritorialitetsret for Agitatorer imod den danske Stat. Det samme gælder Knivsbjerg og andre tyske Tingsteder i Nordslesvig. Hvad ingen tysk Regering under nogen Omstændighed vilde tolerere indenfor sit Statsomraade, kan den danske Regering heller ikke være forpligtet til at tolerere indenfor sit. De paagældende Pladser, Privatskolerne indbefattet, er ikke fredhellige Fristeder, hvor den danske Statsmagt er udelukket.

Tyske Statsborgere endelig, der ikke har andet begrundet Ærinde i Nordslesvig end dansk statsfjendtlig, politisk Agitation, kan og bør naturligvis udvises, for saa vidt det ikke er lykkedes at afvise dem ved Grænsen. Aabenraa-Resolutionens Punkt 3 synes mig her i fuld Overensstemmelse med velforstaaede danske Statshensyn. Det staar mig imidlertid ikke klart, hvorvidt den dansk-tyske Traktat af 29. Juli 1930 om gensidige Paslættelser, ifølge hvilken Pasvisumtvangen ophæves og Arbejdstilladelse indrømmes Arbejdere og Funktionærer i Grænseomraadet ved en Tillægsvedtegning, som giver Adgang til Ophold i 3 Uger i de respektive Grænseomraader, er en Hindring for Afvisning ved Grænsen af tyske nationalpolitiske Agitatorer og Urostiftere. Men sikkert er det, at den sønderjydske Befolkning ønsker, og det med Rette, at de danske Statsmyndigheder i Handling viser, at vi er Herre i vort eget Hus, ved Afvisning eller Udvis-